Beniamino Shurtleff Artium magistro; Medicina Baccalaureo, Massachusettensis Medica Societatis Socio.

Ex dono Auctoris

****

DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS, DE ABSCESSU BURSALI.

****

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
SISTENS
OBSERVATIONES
AD ABSCESSUM BURSALEM
PERTINENTES,

APUD INTERROGATIONEM PUBLICAM, PROLOCUTAS ET SUSTENTATAS, DIE JULII 11, A.D. 1801, HABITAM.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE REVERENDI

JOSEPHI WILLARD, S.T.D. LL.D.

UNIVERSITATIS HARVARDIANÆ PRÆSIDIS,

ET HONORATORUM ET REVERENDORUM

CURATORUM ET ETIAM SENATUS

ACADEMICI CONSENSU;

NEC NON

INSTITUTIONIS MEDICÆ DECRETO,

PRO GRADU DOCTORATUS,

Eruditorum Examini ſubjicit

GULIELMUS INGALLS,

MASSACHUSETTENSIS.

BOSTONIÆ: Typis THOMÆ FLEET, MDCCCIII.

"UNIVERSIS,

UBICUNQUE

TERRARUM,

HUMANITATIS CULTORIBUS,

REIQUE PUBLICÆ LITERARIÆ

FAUTORIBUS,"

Tentamen hocce Medicum

Ea, qua par est, observantia,

D. D. D. C. Q.

GULIELMUS INGALLS.

PENES unumquemque ſemper fuerit, et quacunque de re ſcripturum, ſermone uti ſimplice et perſpicuo, quicum contentus eſſe debet; non enim credo cuiquam nunc fas eſſe optimos et elegantiſſimos proprius attingere ſcriptores.

Glutinoſi vocantur humores qui varia corporis cava irrorant.——Omnis vero humor jam ſecretus, vel natura, vel morbo, plus minus reſorberi poteſt, et in ſanguinem redire, eundemque *nonnihil* corrumpere, et tum forſitan per organa non ſua rurſus ſecerni, vel ſaltem tranſire.

GREGORY.

DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

ABSCESSU BURSALI.

BURSÆ Mucofæ, quæ Anatomicis recentioribus tam nominantur, funt facci membranofi, in vicinitate mufculorum multum motum habentium, pofiti. Interftitia inter mufculos multum motum poffidentes faciunt; atque inter mufculos et tendines, ac nonnunquam inter tendines et ligamenta, collocari inveniuntur. Mufculum non perfecte amplectuntur; fed tantum eas mufculorum partes, quæ fe mutuo tangunt, veftiunt. Earum internæ, mucum limpidum lubricum, ad motum mufculorum accelerandum; et moleftas fequelas prævertendas, quæ fæpiffime nimio ab attritu oriuntur; fuperficies fecernunt.

Hodierni accurate fitum Burfarum mucofarum defcripferunt. Iæ ad mufculos fequentes, Deltoiden, Bicipitem Brachii, Latiffimum Dorfi, atque Teretem majorem.

majorem—Iliacum internum atque Pſoan—Glutæum maximum, medium et minimum, Geminos, Bicipitem Cruris, Semimembranoſum, Cruralem, Vaſtos, Gracilem, Sartorium atque Semitendinoſum—Gemellum, Soleum, Tibialem internum atque Peronæum longum, adnaſci dicuntur.

Burſæ mucoſæ, quæ etiam "Burſarum tendinibus ſubjectarum, et ſacculorum membranoſorum," nomen obtinuerunt, una cum aliis membranis inflammationi obnoxiæ ſunt; per quod Abſceſſus Burſalis, morbus interdum periculoſiſſimus, ortum ducit. Quem morbum deſcribere, pauciſque enunciare ejus phænomina, hujus diſſertatiunculæ erit negotium. Hoc, fortaſſe, a caſu ſubſequenti narrando, optime effici poſſit.

In autumnitate * homo, annos 22 circiter natus, corpore bene conſtituto prædictus, cujuſque modus vivendi liberalis fuit, ad meum conſilium de acerba femoris affectione petendum, advenit. Ob femoris amplificationem, et calorem præternaturalem per totum membrum circumfuſum; atque permanſionem doloris, et facultatem ægri ad res uſitatas laborioſaſque peragendas; conſiderandum, eventum mali, quod quidem evenit, formationem abſceſſus alte ſiti, eſſe futurum. Ea ratio medendi, qui progreſſum morbi maxime interrumpere ſpectaret, eſt deſignata. Ut

hæc

* A.D. 1798.

hæc res conſequeretur, diætam rigide antiphlogiſticam obſervari, et veſicatoria frequenter admoveri, neceſſe fuit. Sic, emplaſtro epiſpaſtico applicato, vis inflammationis, doloriſque ſeveritas, tum remiſſa tum mitigata eſt. Hic non ſilentio prætereundum, me raro ægrum videre; cumque non omnibus meis normis obſequi. Nihilominus paulo poſt, admotu veſicatorii ſinguli facto, morbus, omnibus ejus ſymptomatibus magna ex parte imminutis, genu ſolum occupavit. Dolor in hoc articulo, et ejus amplitudo, morbum hydarthrum fuiſſe rheumaticum indicaviſſent; vero tumor, inter femoris oſſis condylum internum et patellam, paulatim accreſcens, et pus in eo, digitis palpatum, cedens, ſenſumque liquidi ſubtus moventis præbens, rem fuiſſe abſceſſum plane demonſtraverunt. Qui, uſque ad ver, dolore incomitatus, neque repentina coporis commotione ſtipatus, augeſcere non ceſſabat; tunc temporis quidem aſpectum formidoloſum aſſumpſerat.

Cum ver aliquatenus conſumptum ſit, medicorum convocatorum conſultationem de morbo tanti momenti, eventuſque tam incerti, libertatem habendi poſtulavi. Medici, conſultatione facta, omnes conſenſerunt, ut quicquid in tumore contentum evacuaretur. Igitur, ab ſuo conſilio, tumor lanceola pro abſceſſu in directione obliqua fuit ita incidendus, ut plaga cum parte pendula fieret; per cujus os quacunque puris quantitas, nullo aëre ambiente in ejus cavum interim admiſſo, emitti poſſet.

Propter modum inæqualem, quo pus, eo agito, nunc huc nunc iſtuc fluxit, perſpicuum fuit, ut in cyſtidibus ſit incluſum ; autem poſtea non ſolum tumorem, eo aperto, eſſe Burſalem, licuit ; ſed etiam eum de quibuſdam ſacculis componi, qui duntaxat ad ſemetipſos mutuo adjunxerunt. Nam tantum unum iter, inter ſacculum internum et externum per aperturam parvulam femoris oſſi anteriorem, eſt repertum. Situs quorum ſacculorum, cum eo Burſarum mucoſarum ab hodiernis deſcriptarum, æque ac earum, quas ipſe in fœtus cadaver diſſecando deprehendi, ad unguem convenit. E quibus Diagnoſis morbi deduci poſſit ; morbum, nimirum, de quo tractamus, fuiſſe Abſceſſum Burſalem.

Ob vaſtam affectionis amplitudinem, arteriæ pulſum inſigniter formicantem, enervatumque corporis ſtatum, Prognoſis morbi valde incerta, et quidem infauſta, fiebat. Sed, non quidem omittendum, ut muſculi, poſt operationem ſummam firmitatem retinentes, et ægrotus natura corpore bene conſtituto præditus, prædictionem præſtiterunt propitiorem.

Propter auxilium admodum magnum, in ſimilibus rebus, ſalubritate aëris ruri deducendum, domicilium, quod non procul abfuit a Boſtonia, elegimus ; ubi operatio, ſub auſpicio viri * ſua arte præclari, eſt inſtituta.

Inciſura

* Johannes Warren, Anatomes et Chirurgiæ Profeſſor, vir ille clariſſimus, qui a proprii ſui ingenii vigore ad uſque altiſſimum gradum in re medica cæteriſque artibus et ſcientiis attigit.

Incifura, de qua fupra diximus, utrifque femoris lateribus facta eft. Pus e plaga externa liberaliter effluxit; vero iter per plagæ internæ os corpore lymphæ coagulatæ eft obturatum. Tantus fuit obex ut opus fuerit ad incifura orificium ampliandum, priufquam materies exhauriri poffet. Qua materies puri non penitus concocto fuit fimillima, et tres libras pendebat. Poftea totum membrum, ad mufculos relaxatos fuffulciendos; ad aërem circumambientem excludendum; adque adhæfionem partium disjunctarum adjuvandam; lanea fafcia vini gallici fpiritu madida, præligabatur. Tumor lympham coagulatam ferumque continuit.

Evacuationem tanti puris in vicinitate magnæ femoralis arteriæ effici non poffe, locuplenter patet, fine magnum tumultum in totum corpus afferente; atque nullam attentionem ad conftitutionem corporis fuftinendam remitti fore; ut hæc ab mali tam graviffimi effectis fe recuperaret.

Quod ideo accidit, ut primum gangræna, poft apertum abfceffum, ægrum rapido interitu e medio tollere, deinde febris hectica, miferum ægrotantem lenta labe confumare, minataretur.

Quia hi morbi confimilem tractandi modum exegerunt, tres nunc memorandas indicationes felegimus.

1°.

1°. Scilicet, ad periculum præcavendum, quod e relaxato musculorum statu, enasci posset; 2°. imminutis corporis habitus viribus; atque 3°. irritabilitate morbida. Quæ absolutæ sunt.

I°. A sustentandis femoris musculis, iis fascia constrictis, eo quod nisus suarum Particularum in contactum adjuvaretur.

II°. A sejungendo incisuræ labia, penicillo in plagam indito, eo quod et pus vitiatum et aër putridus profluerent.

III°. Ab adhibendo sodam vitriolatam et pulvem rhabarbari, eo quod alvi constrictio solveretur.

IV°. Ab adhibendo hæc medicamenta, ut requirenda sint, vinum, nempe, pulvem corticis cinchonæ rubræ, opium, tincturam opii camphoratam, decoctum radicis serpentariæ virginianæ, cum tincturis tonicis et astringentibus; ac præscribendo diætam levem, et nutritam; eo quod cum habitus corporis valesceret, tum irritabilitas morbida hebesceret.

Hæc methodus medendi exitum habuit felicem. Cujus potestati paulatim succumbuerunt morbi symptomata; atque sanatio, octo septimanis non prorsus præteritis, est perfecta.

Forsitan mihi liceat, ut, de quibus hactenus scripsimus, pauca notare aggrediar.

1°. Alvus primum aſtricta, quæ vix tandem ſoluta eſt. Quod attribuendum, partim repentinæ mutationi a diæta maxime ſtimulante ad normam vivendi rigide antiphlogiſticam; partimque conflictui corporis, quem operatio cauſabat.

2°. Licet aſtringentia, tonica, ſtimulantia, antiſpaſmodica, revera opium, liberaliter exhiberentur; tamen appetentiæ dejectio, inquietudo, immodici nocturni ſudores, tuſſicula, acceſſus febris, ob ſuam facultatem rapide debilitantem, morbo exitum infauſtum minari perſtiterunt. A qua doctrina hæc res eſt exponenda, pro certo affirmare nequeo, certo autem certius eſt, triſte hocce ſpectaculum, tinctura opii camphorata adminiſtrata, feliciter mutari. Prima hujus medicamenti portio, incantato ſimilis vel inſtar nepenthis Helenæ, ſuo functa eſt officio. Sudores nocturnos repreſſit; ſomnum induxit; atque vires exinanitas refecit. Totam efficaciam remedii ſpecialis habere viſum eſt. Poſtea non omnino opus fuit ad quivis alio medicamento utendum; etenim e morbo vires tam celeriter redintegravit æger, quam ut ipſe, paulo poſt, ad priſtinas res agendas, ſe ſuſceperit.

3°. Non omnino omittendum, ut, dum convaleſcebat æger, extuberatio mollis, et dolor inter condylum internum et patellam, ſuo genu denuo inſederint; atque pus largiori in quantitate ſecretum e vulnere interno copioſius effuderit; vero, aditu ab inflatione ad

aperturam

aperturam incisura factam indagato, unam circiter muci limpidi glutinosi unciam pondo expressi; postea sanatio sine intermissu progressa est; et membrum ita validum evasit, ut ipse hodie integro ejus usu fruitur.

4°. Nihil, quod ad hunc casum attinet, ad operationem incisurá cum parte pendula patrandam, retulit; nam necesse fuit, partem pendulam, ut supra diximus, pateficri, ne, hac occlusa, coëat incisura. Verumtamen labia plagæ cujuslibet, pariter ac labia incisuræ cum parte pendula, cum se mutuo tangant, prima intentione chirurgorum, quavis in parte, qua vitalis vis musculorum fuit integra, adhærere vellent. Præcipuum hujusmodi operandi propositum mihi fuisse videtur, ut pars fluidi abscessus permagni sine ambiente aëre admittente emitti posset; (qui aër, ut qui inquiunt medicinam facientes, non solum ad absorptionem intendendam semper spectat; sed etiam secretionem puris augendam; adque eum revera vitiandum;) tunc pars pendula est arcte claudenda, ac partes facia tamdiu præligandæ, dum hæc satis vigoris reficiantur, eo ut ad operationem iterandam expediatur. Qua operatio iterum iterumque est eousque repetenda, donec moles abscessus sit tam diminuta, ut hic sine funestis eventis producentibus latius rescindatur, quæ a tumoribus prægrandibus repente evacuandis sæpe sequuntur.

Facultas pus secernendi est minus prompta, et potestas absorptionis morbidæ magis strenua in abscessu,

antequam

antequam aër atmofphæricus intra cavum introït. Sed ad tonum adventitium, tumori mechanica magnæ fluidi quantitatis preffura, allatum, afcribendum. Nam, hac diftentione remota, vafa exhalentia relaxantur, et pus affatim effundunt; atque quam quidem minus plus laxantur, tam pus fit minus plus laudabile; etiamque vafa abforbentia, iis relaxatis, fuam vim abforbentem amittunt; atque, nifi aër atmofphæricus vim cum abforbentibus propriam habet facultatem communicandi, neceffarium eft, abforptionem, poftquam aperitur abfceffus, diminui. Aër atmofphæricus, fub communi animalium caloris temperie, viventi fibræ, in pneumatofibus puta, et aliis morbis, eft prorfus innoxius ac haud irritans; nobis, ergo, videtur ejus vim irritantem abforbentibus levis omnino effe momenti. Exinde, ut, poft abfceffu aperto, tum decrefcat abforptio, tum accrefcat puris fecretio, deduci poffit.

Haud ignarus fum hanc doctrinam opinioni ratæ repugnare, nimirum, ut febris hectica ex abforptione morbida pendat. Vero hæc opinio, ut puto, ejus antiquitati magis debetur, fanctionique ab eruditis ei datæ, quam fuæ congruentiæ legibus œconomiæ animalis. Denique, re obfervationum ferie indagata, colligere fas eft, ut opinor, ut omnia febris hecticæ phænomina, potius e depletione et exinde irritabilitate, quam abforptione morbida, originem educere exponantur. Fatendum quidem, ut extent exempla puris, nempe, in abfceffu reforpti; fanguinis in venas effufi, in contufione; humorifque diftillati, in hydrope; attamen,

attamen, fere accidit, ut in corpus adferantur nulla morbida effecta, nec etiam .ullus tumultus. Si, in hujusmodi sermone, nobis hancce digressionem ulterius extendere liceret, theoriam hodiernam, ad febris hecticæ phænomina explicanda, absorptionis morbidæ auxilium non poscere, forsan demonstraremus. In presentia nos, ad rem investigandam et perscrutandam, omittere decet.

5°. Abscessus Bursalis non solum in uno sacco, sed etiam multis, contineri potest. Cum semel suppcratio in una Bursarum mucosarum obvenit; (secundum principium, ut materies, cum primum redditur, assidue penetrare in partes, quæ suæ distentioni minus resistuntur, moliatur ;) pus in adjunctos saccos semet insinuare possit, aut etiam in partes, ubi Bursæ sunt non valde manifestæ, priusquam integumenta perrumpit. In hoc modo, immodica abscessus magnitudo, de quo tractamus, ac ejus forma, quæ tumori cum cystidibus fuit haud absimilis, explanandæ sunt.

6°. Abscessus Bursalis externa noxa exoriri possit.

7°. Bursæ fere pari ratione, quam pleura, inflammationi locali pyrexia comitatæ, subjectæ sunt. Dissimilitudo solum, notatu digna, in indiciorum singulæ membranæ propriorum serie, ac methodo medendi, a re proficiscitur; scilicet, propterea quod pleura partem vitæ magis idoneam, quam Bursa, proxime involvat.

8°.

8°. Eo ut infelicia Burſarum mucoſarum effecta præverterentur, confugiendum, ad opem venæſectionis, laxativorum, ſudorificorum ; ad univerſam inflammationem, ſeu febrem, diſcutiendam ; atque ad opem detrahendi ſanguinem, per ſcarificationem ac cucurbitularum impoſitionem, vel hirudinum ſeu ſanguiſugarum admotum ; et applicandi veſicatoria ; ad localem inflammationem reprimendam. Sed, cum abſceſſus in totum reddatur, opus eſt, ut quicquid in eo contentum foras ejiceretur. Ratio, qua peragendum eſt, ut ſupra diximus, nullo modo tanti eſt momenti, quantum, ut eæ res removerentur, quæ morbi medelam retardare ; atque ut ea medicamenta adminiſtrarentur, quæ ægrotum ad ſanitatem redigere, poſſent.

F I N I S.

